

ELECCIONS A ITÀLIA

Cap a la Tercera República o de retorn al 1994?

Anàlisi

LAURA CERVI
POLITÒLOGA DE LA UAB

La Primera República italiana, nascuda en la postguerra i dominada per la Democràcia Cristiana, es va esfondrar el 1992 amb la Tangentopoli, que va estendre la corrupció per tota la classe política i va portar a la desaparició dels partits hegemònics, a la creació d'un govern tècnic encarregat de salvar el país (altre cop?) i a la irrupció política d'un *salvador* ano-

menat Silvio Berlusconi. La Segona República va ser la del bipolarisme a la italiana.

Les eleccions de diumenge que ve, amb la pronosticada victòria del centreesquerra, havien de marcar l'inici de la Tercera República, la de la superació del berlusconisme i de la polarització. Però el Cavaliere –que tècnicament no es postulava per a *premier*, sinó que hi presentava el seu *noi dels encàrrecs*, Angelino Alfano– ha acabat renaixent de les cendres, com l'au fènix, a través d'una estratègia molt simple i alhora (sembla) invencible, el populisme fet de promeses impossibles, i remunta perillosament als sondejós. A més, l'escàndol del Monte dei Paschi, un banc tradicionalment lligat a l'esquerra, ha deixat Pier Luigi Bersani, ell líder del PD (Partit Democràtic), una formació ja

Polarització
L'actual
situació
no permet
superar el
berlusconisme

fracturada i fràgil per ella mateixa, en la incòmoda posició d'haver-se de defensar de serioses acusacions de corrupció.

Aquest clima, tan semblant al del 1992, afavoreix encara més la força emergent MoVimento 5 Stelle, del còmic Beppe Grillo, que utilitzant el mateix llenguatge populista de Berlusconi (recentment Grillo va *suggerir* a Al-Qaida la presidència del Parlament italià) capitalitza la ràbia dels ciutadans indignats. I, finalment, hi ha Mario Monti, i la seva coalició centrista, que compta amb el suport dels poders forts –inclòs el Papa, que li va regalar una trobada en plena campanya electoral.

L'actual situació, més que establir les bases per a la superació del berlusconisme sembla traslladar-

nos de nou al caos econòmic, polític i social del 1994. La pregunta és: ¿reaccionaran els votants italians de la mateixa manera que aleshores?

Les últimes enquestes conegudes (la llei prohibeix publicar sondejós quinze dies abans de les eleccions) seguien atorgant una victòria clara al centreesquerra, amb un 37,5% dels vots. Però, amb aquest resultat i gràcies a una complicadíssima llei electoral, el PD obtindria la majoria a la cambra baixa però no al Senat, i es veuria forçat a arribar a un acord amb Monti.

Potser els italians no tornaran a votar Berlusconi, però podria ser que la governabilitat del país la garanteixi altre cop una força centrista que recorda perillosament la Democràcia Cristiana i l'*Ancien Régime*. El passat torna. —